

Όταν βλέπεις τις αμαρτίες σου, όταν κάνεις το θέλημα του άλλου και διατηρείς την κοινωνία και την ενότητα μαζί του, τότε η καρδιά σου αναπαύεται και νιώθεις ελευθερία, ανακούφιση, χαρά, εσωτερικό γλέντι. Μένεις ήρεμος, γαλήνιος.

Πας να κοιμηθείς, κοιμάσαι ελεύθερος. Πας να προσευχηθείς, το μυαλό σου πάει κατ' ευθείαν στο Θεό. Πας να μελετήσεις, τα μάτια σου βγάζουν δάκρυα.

Φιλονικία είναι η άρνηση. Το όχι. Αλλά δεν υπάρχει όχι. Σου λένε ότι πετάει ο γάιδαρος;

Τελείωσε η υπόθεση. Για να είμαι θλιμμένος σημαίνει ότι υπάρχει μέσα μου μία πονηρή επενέργεια και γίνεται μια συμπίεση (θλίψη=πίεση). Το πιθανότερο είναι ότι κάποιο θέλημα μέσα μου ή κάποια επιθυμία μου συγκρούεται με αυτό το οποίο υφίσταμαι. Οι πνευματικοί εξετάζουν πάντοτε τις θλίψεις, τους πόνους, τις αποτυχίες ενός ανθρώπου, διότι αυτές, ως επί το πλείστον, έχουν μεγαλύτερη σημασία και από τις αμαρτίες. Ενεργούν περισσότερο από ό,τι θα μπορούσε να ενεργήσει μια αμαρτία στη ζωή μας.

Η θλίψη λοιπόν έχει μεγάλη σημασία επειδή είναι η μεγαλύτερη παρουσία του εγώ και ένα από τα σπουδαιότερα διαβρωτικά στοιχεία της επικοινωνίας μας με τους

ανθρώπους.

Έχω ποικίλες δυσκολίες. Δεν έχω μυαλό να καταλάβω τα πνευματικά θέματα και στενοχωριέμαι. Θέλω να εργασθώ, δεν έχω δεξιότητες. Θέλω να βοηθήσω, δε μπορώ, δεν τα καταφέρνω. Θέλω να είμαι υγιής, είμαι άρρωστος και δεν μπορώ ούτε να νηστέψω. Θέλω να είμαι χαρούμενος, η καρδιά μου είναι καταθλιπτική.

Τίποτε από όλα αυτά δεν έχει σημασία όταν τα αντιμετωπίζω μόνος μου.

Μόλις διοχετεύσω τις δυσκολίες μου στον Θεό, στον γέροντά μου, στους ανθρώπους, όλα αυτά παύουν να έχουν σημασία. Ακόμη και ο θάνατός μου γίνεται Ανάσταση και η σκιά γίνεται σκιά του Ιησού Χριστού.

γέρ. Αιμιλιανός

Πηγή: synaxari-synaxari.blogspot.gr